

exekuci uhražovací teprve, jakmile vyživovací dávky dospějí, a exekuci zajišťovací jen pro dávky, jež dospějí v jednom roce. Jestliže alimentární zákon tento důsledek nestanovil zvláště, nestalo se tak jen proto, že zákonodárce předpokládal, že právnímu jednání, jímž povinný zmařil uspokojení nároku na výživné, a to i na výživné ještě nesplatné, lze odporovati již podle ustanovení odpůrčího řádu. To plyne zřejmě z motivů k § 4 alim. zák., kde se odporovatelnost takového právního jednání dlužníkovy podle odpůrčího řádu předpokládá (srov. též Voska, pozn. 2 k § 9 odp. ř.). Odpůrčí žalobě nevadí proto, že žalobkyně uplatňuje v ní po obmezení odpůrčí nárok jen pro měsíční výživné v době podání žaloby ještě nesplatné a tudíž ještě nevykonatelné, nýbrž stačí, že její odpůrčí žaloba jest podána pro měsíční výživné soudem již присouzené, že byla podána ve lhůtě § 2 odp. ř. a že se jí žalobkyně nedomáhá více, než čeho by se mohla domáhati na dlužníku, kdyby k odporovatelnému jednání nebylo došlo, totiž aby mohla na nemovitosti odporovatelným jednáním zcizené vésti exekuci uhražovací pro vyživovací dávky jí присouzené, jakmile dospějí, a exekuci zajišťovací pro 12 dalších měsíčních splátek.

Čís. 15205.

Odklizení stavení zřízeného s výhradou odklizení na obecním pozemku se svolením obce.

(Rozh. ze dne 15. května 1936, Rv II 688/34.)

Žalovaní postavili na pozemku žalující obce domek. Pozemku užívá se dosud též jako obecního tržiště. Žalující obec souhlasila, aby žalovaní si domek na uvedeném pozemku postavili, vyhradila si však při tom, že žalovaní budou povinni kdykoliv na její žádost domek odklidit a zastavenou plochu jí do držení a užívání odevzdati. Proto také se žalovaní zavázali k placení uznávacího nájemného v částce 20 Kč ročně, jež též platili v prvních letech po postavení domku. Poněvadž žalovaní nedodrželi hygienických předpisů a sousedé si proto stěžovali a dále proto, že Zemský úřad pohrozil, že zakáže konání trhu, nebude-li domek žalovaných odklizen, vyzvala žalobkyně žalované opět, aby domek odklidili, avšak žalovaní tomuto vyzvání nevyhověli. Domáhá se proto žalující obec výroku, že žalovaní jsou povinni domek na tržišti postavený odstranit a pozemek jí vrátit a dáti opět do užívání. P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ustanovení § 418 obč. zák. o původním způsobu nabytí práva vlastnického nelze vůbec použít na souzený případ proto, že žalovaní postavili domek na pozemku žalující obce s jejím svolením po předchá-

zejícím jednání, a jest nerozhodno, zda měli úmysl postavit si domek navždy, když nebylo prokázáno, že žalobkyně s tím projevila souhlas. Tato prostě trpěla, aby žalovaní užívali pozemku s domkem jimi na něm vystaveným po způsobu výprosy a nebylo zákonné překážky, aby obec kdykoliv prohlásila, že stav ten dále trpěti nemíní, neboť nebyla žádnou smlouvou naproti žalovaným vázána. Nepostarali-li se o náležitou smlouvu s obcí, nemohou se cítiti zkrácenými, když budou musiti domek odstraniti a pozemek obci vydati, neboť museli počítati s touto možností, a postavili tedy domek na své risiko.

Čís. 15206.

Jde o zvláštní nedovolenou výhodu podle § 47 vyr. řádu, učinil-li vyrovnací věřitel svůj souhlas s vyrovnáním závislým na sjednání kupní smlouvy s vyrovnacím dlužníkem, znamenající pro něho hmotnou výhodu.

(Rozh. ze dne 9. května 1936, Rv I 1121/34.)

Žalobce se na žalovaném domáhá zaplacení požadované částky z kupní smlouvy sjednané se žalovaným kupním listem ze dne 30. července 1930, podle něhož se žalovaný zavázal odebírat od žalobce za předem ujednanou cenu zboží tam označené postupně v týdenních dobách na dobírku do konce roku 1931. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

K ujednání kupní smlouvy ze dne 30. července 1930 došlo za vyrovnacího řízení zahájeného dne 22. července 1930 o jmění žalovaného, a to tím způsobem, že žalobce byv požádán žalovaným za souhlas s vyrovnáním slíbil mu, že bude hlasovati pro přijetí vyrovnání, avšak pod podmínkou, že ho žalovaný za to odškodní tím, že podepíše kupní list současně mu zasláný shora uvedeného obsahu. Žalobce přihlásil k vyrovnání svou pohledávku za žalovaným a při vyrovnacím roku dne 23. září 1930 hlasoval pro vyrovnání. Soud první stolice posuzoval proto správně dotčenou kupní smlouvu s hlediska § 47 vyr. ř. z roku 1914, a došel k správnému úsudku, že byla poskytnuta žalobci jako vyrovnacímu věřiteli nedovolená výhoda, záležející v tom, že si žalobce zajišťoval z dlouhodobého odběru zboží zisk, jímž se mu mělo dostat odškodnění za újmu vzešlou mu z vyrovnání žalovaného, a že tudíž jest kupní smlouva podle uvedeného zákonného předpisu neplatná. Podle § 47 vyr. ř. jest zvláštní výhodou každý hmotný prospěch, poskytnutý vyrovnacím dlužníkem věřiteli, jímž se zmenšuje újma hrozící věřiteli z vyrovnání, nehledíc k tomu, zda se poskytuje takový prospěch na př. vyšší kvotou či zastřeně, třeba při sjednání jiné smlouvy, která jest sama o sobě dovolená (srov. rozh. č. 7299 Sb. n. s.). Poskytnutí takového prospěchu, ať již ve formě přímé či nepřímé, znamená porušení zásady rovného nakládání s vyrovnacími věřiteli za vyrovnacího řízení. Hlavním